

Už to nejsou miminka

Šelmy mi rostou před očima, tento fakt není možné ignorovat. S narozením dítěte každé matce začne tak trochu hrabat. Ono se to vlastně nastartuje již během těhotenství. Období hnízdění a přípravy domova pro nového člena rodiny je jenom začátek. Opravdové peklo začne až s příchodem mimina domů. To je fáze, kdy se ženská změní na matko-blázna. A já jsem nebyla výjimkou.

Jako každá prvorodička i já jsem po narození Lili zůstala, mírně řečeno, otřesená. Když bych to chtěla říct na plnou hubu, tak jsem z toho byla pěkně v prdeli. Během těhotenství jsem samozřejmě očekávala, že se mi co nevidět změní život, ale tvrdou realitu, tu si člověk musí jednoduše zažít. Až pak se teprve ukáže, že jakékoliv představy se ani zdaleka nepřibližují skutečnosti. To se mi potvrdilo už při porodu.

Naplánovala jsem si přirozený porod bez zbytečných medikamentů, končící bondingem. No, nesplnilo se mi z toho vůbec nic a jako bonus jsem si k tomu stříhla akutní císařský řez. Když mě vzbudili na operačním sále se slovy, že miminko je v pořádku,

nejdřív mě napadlo: „Jaké miminko?“ Po celkové anestezii je člověk jako vygumovaný. Lili jsem viděla až po čtyřech hodinách od porodu, a když jsem se z toho oklepala, zajímalo mě, jak je na tom se srdíčkem. Druhá doba porodní se nesla v duchu slabších ozev miminka a hromadících se doktorů nad mou hlavou. Buď jsem měla po desetihodinovém porodu tak skvělý účes, že se na něj museli skupinově podívat zblízka, nebo bylo něco špatně. Naštěstí všechno dobře dopadlo. Navzdory absenci bondingu máme s Lili krásný vztah. Jen ta naše první společná noc, ta opravdu stála za to.

Lili mi nosili na kojení každé čtyři hodiny. Šlo nám to jako po másle. Až na malý detail – Lili stále plakala. Plakala, i když jí evidentně nic nechybělo. Plakala, i když byla nakrmená, přebalená a v přítomnosti matky. Ale co mě štválo nejvíc, plakala, i když měla v noci spát. První noc byla trýznivá, hlučná a šokující. Nebýt Pepy, který byl v pokoji se mnou, netuším, jak bych toho malého ďábla zvládla sama. Když jsem si pak jela po sprše nechat dezinfikovat jizvu po císaři, vychutnávala jsem si únik z pokoje obývaného krvelačným Satanem. Pomalým kymáčením tučňáka jsem se přesouvala chodbou, přejíc si co nejdelší pauzu, a v duchu si kladla otázku: „Opravdu jsem tohle chtěla?“ Ano, zní to hrozně, a ano, některé matky by mě za to ukamenovaly, ale v tu chvíli jsem to tak opravdu cítila. Změna mého života právě začala, a to rovnou šokovou terapií. Podobně jako když vám někdo nafackuje a vy to vůbec nečekáte. Cesty zpět už nebylo. Ale zato cesta přede mnou – ta byla krásná. Stačilo ji jen objevit.

Téměř za dva a půl roku se nám narodil Pepík. Tentokrát plánovaným císařským řezem s lokální anestézií. Jednoznačnou výhodou ve srovnání s akutní sekcí je možnost vidět miminko hned po porodu, i když bonding se ani v tomto případě nekonal.